

Posudek na bakalářskou práci

„The Solution to the Mind-Body Problem in Searle's Philosophy of Mind“,

kterou předložil

Jan Popelář

Ústředním tématem práce je filosofie mysli Johna Searla (1932-) a zejména jeho údajné řešení problému vztahu mysli a těla (s. 28-65). Autor se k němu dostává po třech přehledových úvodních kapitolách, věnovaných dějinám novověké filosofie (s. 5-13), dějinám psychologie (s. 14-20) a dějinám filosofie vědy (s. 20-25), a po stručné biografii Johna Searla (s. 26-27). Po závěru (s. 66-67) následuje ještě krátký dodatek věnovaný filosofii Davida Chalmerse (s. 68-71). Autor pracuje se sedmi Searlovými texty a patnácti texty jiných autorů: všechny jsou v angličtině a většina z nich jsou knihy.

Práce je nejlepší ve své ústřední části: autor tu zdařile referuje poměrně obtížná filosofická témata (jak Searlova, tak jeho protivníků různého ražení) a především v deváté kapitole přechází k pozoruhodné původní polemice s několika důležitými myšlenkami Searlovy filosofie (s. 57-65). Zpracovávaná literatura byla zdařile vybrána (možná by jen prospělo podívat se i na nejnovější Searlovo syntetizující dílo k tématu *Mind: A Brief Introduction*, OUP 2004) a autor v searlovské části osvědčuje výbornou znalost řady Searlových děl, zejména *The Rediscovery of the Mind* (MIT 1992). Autor píše velmi dobrou angličtinou a nečiní mu potíže citovat a odkazovat.

Znatelně slabší jsou naopak úvodní kapitoly. Autor tu pravděpodobně vychází z nějakých ne docela přesných učebnic či přednášek a i když i zde osvědčuje schopnost plynulého a bystrého výkladu, dopouští se tu nepřesností a možná i chyb (což vzhledem k rozsahu tam probírané látky ani nemůže být překvapivé). K citacím z těchto částí práce a z Úvodu obvykle chybí položka v závěrečném seznamu literatury. Podle mého mínění by práce byla zdařilejší, kdyby z ní úvodní kapitoly byly vypuštěny nebo kdyby byly silně zkráceny. Také autorova angličtina, i když je velmi dobrá, není bez chyb a zvláštností.

Celkově navrhuji práci hodnotit jako **výtečnou** (A), především díky opravdu pozoruhodné polemické pasáži, ale vlastně i na základě velmi pěkného referátu Searlovy pozice na několika desítkách stran. Myšlenky z polemické pasáže, nakolik jsou skutečně původní, by zasloužily další zpracování směřující k publikaci.

Následuje (a) několik výtek a (b) několik otázek.

(a)

(1) Byl Berkeley opravdu Lockovým krajanem (s. 10)?

(2) Výklad Kanta na s. 12 je svérázný natolik, že bych rád viděl nějaký odkaz na zdroj („three so-called absolutely irreducible faculties of the mind: knowledge, feeling and desire“). A i kdyby se tato nauka u Kanta vyskytovala, nebyla by specificky kantovská, nýbrž stoická a přítomná jako samozřejmost u řady novověkých myslitelů.

(3) Sellarsův název obsahuje na začátku člen („The Myth of the Given“) a není to název článku (s. 23).

(4) I jinde v textu členy (především určité) chybí, podobně na s. 30 chybí předmět („makes it impossible“) atd.

(b)

(1) Byli Descartovi současníci opravdu „so deeply impressed by Bacon’s empirical method“ (s. 7)?

(2) Není až příliš lacinou zkratkou vysvětlovat roli Boha v Berkeleyově filosofii jeho pozdějším kněžstvím (s. 10)?

(3) Užívá James opravdu pojmu „intentionality“ (s. 17)?

(4) Mínil to Searle tak, že co je „observer-relative“, vlastně samo o sobě neexistuje (s. 58-9)? Platilo by to řekněme o vládách, penězích, universitách a akademických titulech atd.?

(5) Nepatří Searle právě k autorům, kteří poukazují na to, že na mozku jsou důležité i jiné věci, než neurony a jejich síť (s. 64-65)?

V Praze dne 6. 9. 2016

doc. Josef Moural, CSc.